

Francesc i la nostra casa de tots (19)

Dv, 12/10/2018 per Francesc Riu i ...

[Dialogant amb la Laudato Si'](#)

32 Dignitat: AMBIENTS dignes i RESPECTE AL PROPI COS

Tots hem tingut l'oportunitat de veure de prop espais i llocs que no hem dubtat a qualificar d'indignes, precisament perquè no són adequats per garantir que les persones que els ocupen puguin portar una vida digna. En efecte, la dignitat de les persones requereix que els ambients on viuen compleixin unes condicions determinades perquè siguin considerats dignes.

Francesc ha afirmat que l'ambient on les persones vivim ens ha d'assegurar que tinguem «la sensació d'arrelament i el sentiment de ser a casa en la població que ens acull i que afavoreix les nostres relacions» (LS 151).

Ell s'ha referit a algunes condicions: la cura dels espais comuns i dels entorns geogràfics, urbans i rurals; un habitatge estable i ben condicionat, de tal manera que la vida familiar no se'n ressenti; uns mitjans de transport que afavoreixin els desplaçaments necessaris; serveis essencials com és ara la sanitat, l'educació, l'avi-tuallament, etc. (cf. LS 151-154).

Benet XVI ja havia parlat d'una ecologia de l'home, i havia escrit que «l'home posseeix una naturalesa que ell ha de respectar i que no pot manipular com li dona la gana». Aquesta afirmació dona peu a Francesc per afirmar que «l'ecologia humana implica també una realitat profunda: la necessària relació de la vida de l'ésser humà amb la llei moral escrita en la seva pròpia naturalesa, una llei necessària per a la creació d'un ambient més digne» (LS 155).

Una conseqüència d'aquestes afirmacions és la cura del propi cos, un do de Déu que permet la relació amb el medi ambient i amb els altres éssers vivents. Francesc ha escrit que «aprendre a acceptar el propi cos, a tenir-ne cura i a respectar-ne el significat, és essencial per a una veritable ecologia humana». També s'ha

pro-nunciat clarament sobre un aspecte que no tothom valora de la mateixa manera, i que sovint comporta desorientació i desconcert: «La valoració del propi cos, en la seva feminitat o masculinitat, és necessària per reconèixer-se a si mateix en el trobament amb el qui és diferent. D'aquesta manera és possible acceptar joiósament el do específic de l'altre (home o dona) com a obra de Déu creador, i enriquirnos recíprocament. No seria sana una actitud que pretengués ignorar les diferències sexuals pel fet de no saber com afrontar-les» (LS 155).

33 EL BÉ COMÚ requereix pau social i justícia distributiva

Francesc ha afirmat que l'ecologia està necessàriament vinculada a la recerca del bé comú, és a dir, d'aquelles condicions que permeten als éssers humans la seva pròpia realització, sense excloure ningú. «L'ecologia humana és inseparable de la noció de bé comú, un principi que aconsegueix un rol central i unificador en l'ètica social. El bé comú és el conjunt de condicions de la vida social que permeten a les associacions i a cadascun dels seus membres la consecució més plena i més fàcil de la pròpia realització» (LS 156).

Els qui ens governen, i tota la societat, tenen l'obligació de fomentar el bé comú. Heus aquí algunes concrecions essencials: el benestar de la societat i el desenvolupament dels grups intermedis, segons el principi de subsidiarietat; la defensa i la cura de la família, cèl·lula bàsica de la societat; la pau social, que inclou estabilitat i seguretat, amb una preocupació especial per la justícia distributiva; la solidaritat en general, amb una opció preferencial pels més pobres; i la solidaritat entre generacions, que comporta el compromís de construir un món on puguin viure amb dignitat les generacions que ens succeiran (cf. LS 157). Davant l'expansió de les injustícies i el consegüent augment de les persones que són privades dels drets humans bàsics i considerades 'descartables', el papa Francesc ha clamat per la necessària centralitat del bé comú. «En les condicions actuals de la societat mundial, on hi ha tantes injustícies, cada vegada són més les persones que no poden exercir els drets humans bàsics i, per això, sovint són considerades 'descartables'» (LS 158).

La centralitat del bé comú comporta conseqüències que són indiscutibles per als creients. «El principi del bé comú es converteix immediatament en una lògica i ineludible exigència, en una crida insistent a la solidaritat i en una opció preferent pels més pobres dels nostres germans i germanes [...], a la llum de les més pregoneres conviccions com a creients» (LS 158).